

”Mors lilla Olle” i Lidumöri

Under hela 1800-talet var det självklart, att överallt där det gick att komma åt med en lie, där skulle alla grässtrån tillvaratagas. Likaså på myrar och andra sumpmarker. På Flenberget låg en myr, *Lidumöri*, som var inhägnad och användes till slåttermyr.

Min farmor, Håll Kisti, var född 1829. Hennes far, Håll Per Mårtensson, hade varit i Lidumöri och slagit sin ”tjäg”, och när solen torkat dagen ur gräset frampå eftermiddagen, skulle det räfsas. Då fick lilla Kisti följa med. Hon var så liten, så hon förstod ej att vara rädd. Det kunde gå någon minut, då de inte hade ögonen på henne. När modern såg upp, var flickan borta, och hon gick för att söka efter henne.

— Där stod hon ju vid ledet, med ena foten på nedersta ”stjysslen”!* Men hon var inte ensam, på andra sidan ledet stod en björn med fram-tassarna på översta ”stjysslen”. De stod och tittade på varandra. Hennes mor blev rädd och skrek, så mycket hon kunde. Då blev björnen rädd och försvann in i skogen. Men då sa’ lilla Kisti: ”Vändefö räddat du iveg sturbubben fö mi?” — Hon hade velat leka med björnen.

Det är anmärkningsvärt, att både björnar och hästar har en så ömsint inställning till små barn, som inte har någon aning om faran de svävar i.

Håll Albert Jönsson

*”stjyssl” — stång vid ledet.